

Případy nadporučíka Krátké

**MRTVOLA
NA
KOLEJÍCH**

Daniel Janů

Splendidum družstvo

MRTVOLA NA KOLEJÍCH

Případy nadporučíka Krátké

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

MRTVOLA NA KOLEJÍCH

Případy nadporučíka Krátké

Copyright © Daniel Janů, 2023

Cover © Vladimír Janů, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-228-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-229-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-230-7 (PDF)

Obsah

1. Litoměřice, dolní vlakové nádraží, 24. července 2015, 08:02
2. Litoměřice, kriminální oddělení, 09:22
3. Terezín, byt Eduarda Plochýře, 14:02
4. Plzeň, pečovatelský dům Orion, 17:01
5. Litoměřice, kriminální oddělení, 27. července 2015, 08:32
6. Terezín, byt Eduarda Plochýře, 10:47
7. Litoměřice, kriminální oddělení, 12:02
8. Litoměřice, kriminální oddělení, 17:03
9. Praha, Vinohrady, Grand Restaurant, 18:37
10. Litoměřice, kriminální oddělení, 28. července 2015, 07:53
11. Ústí nad Labem, Hálkova 12, dům Josefa Loudy, 10:24
12. Litoměřice, Lodní náměstí, 16:23
13. Terezín, byt Eduarda a Lucie Plochýřových, 21:17
14. Praha, kancelář náčelníka ÚOOZ, 29. července 2015, 07:15
15. Praha, Nejvyšší soud, 11:45
16. Litoměřice, kancelář velitele kriminálky, 30. července 2015, 08:15
17. Praha, Ministerstvo vnitra, Informační oddělení, 15:18
18. Litoměřice, kancelář velitele kriminálky, 31. července 2015, 08:15
19. Plzeň, kriminální oddělení, 14:27
20. Praha, 4. srpna, 10:27

1. Litoměřice, dolní vlakové nádraží, 24. července 2015, 08:02

Je pátek. První polovina letních prázdnin se blíží pomalu ke konci. Červená Škoda 130 zaparkovala u budovy vlakového nádraží. Rovnou vyrazila ke skupině strážníků.

„Kde máme tu mrtvou?“

„Je to chlap,“ podotkne jeden ze strážníků.

„Ach tak. Bylo mi řečeno, že mrtvola. Nevím, proč jsem si to spojila, že by to mohla být žena,“ ušklíbne se Krátká.

„Jděte tamtudy, policejní koroner už je na místě,“ poradí jí vzápětí druhý ze strážníků.

„Díky!“

Žena v zeleném paletu pokračovala na místo určení.

Doktor si jí všimne jako první.

„Mám takový pocit, že s vaším příchodem, mám více práce,“ se sarkastickým úsměvem poznamená na její adresu.

„To je dobře nebo špatně?“ ptá se ho vzápětí.

„Jak se to vezme.“

„A v jeho případě?“ ukazuje rukou na mrtvolu muže.

„Je mi povědomý,“ prozradí doktor.

„Podle výrazu ve vaší tváři, bych řekla, že vidíte přízrak.“

Doktor Rajchert se otáčí kolem sebe, až když si je jistý, že by ho nikdo nemohl slyšet, řekne Krátké, proč se cítí tak nesvůj.

„Viděl jsem toho muže umřít,“ špitne. „Ale v té době to byl mladík.“

Oh!

„Chápu, že to je nesmysl, ale přesto...“

„...jste si jistý, že je to on?“ přeruší ho Krátká.

„Po pitvě budu vědět víc. Teď je to jen takový pocit. Jestli mi rozumíte!“

Krátká přikývne a přistoupí k mrtvému z druhé strany.

„Víme, jak se oběť jmenuje?“

„Podle dokladů, Albert Kozák,“ vystřelí okamžitě Rajchert.

„Pracoval na dráze?“

„Ne.“

„Už jste se ptal nebo...“

Jako by se chtěla vrátit k rozhovoru před pěti minutami.

„...má s sebou aktovku s nějakými sešity,“ vysvětluje koroner.

„Učitel?“

„Je to možné.“

„Co bylo příčinou smrti?“

„Úder do hlavy. Něčím těžkým, asi kovovým.“

Doktor okamžitě ukazuje. Kudy vrah musel vést úder, aby oběť zasáhl do temene.

„Smrt nastala během několika minut.“

„Co to mohlo být za předmět?“

„Kladivo, francouzský klíč nebo něco podobného.“

„Čas úmrtí?“

„Kolem půlnoci. Odhadem.“

„Co tady asi pan učitel dělal,“ Krátká uvažuje polohlasně.
Doktor jí na to neodpověděl.

„Zdá se, že vrah na svou oběť čekal,“ pokračuje ve své úvaze.
„Ale kdo by sebou nosil kladivo, že?“

Rozhlíží se kolem.

„Mám tu zaměstnance, kteří ho našli, nadporučíku,“ přeruší ji strážník.

„Díky, strážníku,“ kývne na něho. „Určitě s nimi chci mluvit.“
Uniformovaný policista ukazuje směrem k budově, kde stojí dva muži v montérkách.

„Jsem nadporučík Krátká,“ představuje se a první otázka směřuje na staršího z nich.

„Viděl jste někdy toho muže tady na tomto nádraží?“

„Ne,“ odvětlí muž s čepicí na hlavě.

„Tohle je nákladní nádraží,“ vstoupí do toho druhý z mužů.
Na hlavě má stejnou nádražáckou čepici, jako jeho kolega.

„Jestli tomu rozumím, tak tady osobní vlaky nestaví?“ ptá se Krátká.

„Přesně tak,“ kývne muž. „Dolní nádraží teď slouží už jen k obsluze nákladní dopravy.“

„Kdo ho našel?“

„Oba jsme ho našli. Chystali jsme se na opravu jedné z výhybek, a najednou jsme ho tam viděli ležet.“

„Měl u sebe aktovku, takovou tu...“

„...ouřednickou!“ vyhrkne dělník drah.

„Ano.“

„Nesahali jsme na nic,“ ozve se druhý z mužů.

„To je dobře, protože jinak byste mohli kontaminovat důkazy na místě činu,“ varuje Krátká oba dělníky.

„Jakmile jsme ho tam viděli, hned jsme zavolali na policii!“

„V pořádku, můžete jít. Pokud bychom ještě něco potřebovali, najdeme si vás.“

Muži přikývnu. Krátká odchází zpátky k místu činu. Zastaví se před první kolejí a rozhlíží se kolem. *Co jsi tady dělal? Měl jsi tady s někým schůzku? Proč zrovna tady?* Uvažuje. Po chvíli odchází ke svému vozu.

Ω

Patologie, o hodinu později

Eva Krátká byla netrpělivá, a proto vyrazila za doktorem Rajchertem.

„Nečekal jsem vás tady tak brzy,“ ozve se koroner ve chvíli, kdy se policistka objeví na patologii.

„Třeba bych si ráda poslechla ten váš příběh.“

„Příběh? Jaký příběh?“

„O Albertu Kozákovi.“

„A co byste chtěla vědět? Pravděpodobně jsem se zmýlil. Tenhle chlap má na rameni tetování,“ Rajchert mávne rukou a pokračuje v ohledání mrtvého.

„To tetování si mohl nechat udělat později.“

„Nadporučíku?!“

„Tak mi řekněte, kde jste viděl Alberta Kozáka naposledy a já vás s tím už nebudu otravovat.“

Patolog se zarazí. Pohlédne jí do tváře.

„Vždycky dosáhnete svého?“

„Vždycky ne.“

„Ale pokoušíte se o to.“

„Ano.“

„Jste neústupná.“

„Možná.“

„A tvrdohlavá.“

„To už mi také říkali.“

Hm!

„No tak, doktore!“ pobídne ho Krátká.

Doktor Rajchert si povzdychne, ale nakonec souhlasí, že jí ten příběh poví.

„Tehdy jsem šel pěšky přes Tyršův most do Terezína. Bylo skoro osm večer. Stmívalo se. Hned na začátku mostu jsem uviděl mladého muže. Stál u zábradlí a díval se do řeky. Rozhodl jsem se na něho promluvit. Opatrně, aby nezpanikařil a neskočil,“ policejní koroner spustil...

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Já...chci...“

„...co chcete?“

„Hledal jsem jí, ale nenašel jsem ji,“ vyhrkl.

„Koho hledáte?“ zeptal jsem se.

„Sestru hledám.“

„Jak se jmenuje?“

„Vanda.“

„Zajímavé jméno.“

„Hm.“

„A jak se jmenujete vy?“

„Albert.“

„Jsem doktor Rajchert,“ představil jsem se.

Ruku jsem mu nenabízel. Mladík se bál. V ruce držel pravděpodobně nějakou knihu. Pevně ji svíral prsty. Rozhodně se jí nechtěl vzdát. Občas na mě koukl, jinak měl upřený pohled do řeky.

„A ta vaše sestra...“

„...tady, to všechno je,“ přerušil mě a ukázal na knihu v zeleném obalu.

Vlastně potom jsem zjistil, že se nejedná o knihu, ale o deník.

„To je deník mé sestry,“ vysvětlil.

„A můžeš mi ho ukázat?“

„Ne!“ vykřikl a ustoupil na krok ode mě.

„Dobře, já ti nechci ublížit, Alberte,“ šeptl jsem a rukama se snažil naznačit, aby se uklidnil.

„Moje sestra.“

„Měl bych ji znát?“

„Viděl jsem je spolu v garáži,“ odvětil.

„Koho jsi viděl? Co jsi viděl?“

„Pan Myslivec byl na ní namáčkнутý a vzdychal. Vanda měla povytaženou sukni. Lekl jsem se a chtěl jí bránit, ale ona se usmívala a nebránila se. Nerozuměl jsem tomu, proto jsem se jí na to doma zeptal.“

„Opravdu?“

Mladík se tvářil jako by to bylo pro něho neznámého.

„Neříkej to matce, prosila mě.“

„Nechtěla, abys to řekl matce.“

Hm!

„Kolik jí bylo, Alberte?“

„Sedmnáct.“

„A proč zde stojíš, Alberte? Na mostě? Mohlo by se ti něco stát a pak bychom tvou sestru nenašli.“

„Všechno se změnilo,“ vyhrkl.

„Změnilo?“

„Asi měsíc poté, co Vanda zmizela, našel jsem její deník,“ ukázal na zelený sešit.

„Myslel jsem, že se ztratila?“

„Nevrátila se ze školy domů. Byl jsem z toho smutný. Běžel jsem za panem Myslivcem, abych mu řekl, co se stalo. Snažil se mě uklidnit, že se vrátí a bude pořádku. Večer to matka nahlásila na policii. Oni po Vandě vyhlásili pátrání.“

„Co bylo dál?“

„Řekl jsem mámě, co jsem viděl v garáži.“

„Co udělala? Šla za ním?“

„Ona to řekla policii a pan Myslivec byl zatčen.“

Chvilku ticha vyplnil zvuk řeky Labe.

„Pana Myslivce propustili pro nedostatek důkazů,“ řekl a ukázal na deník.

„Deník tvé sestry?“

Kývl.

„Je tam všechno. Kolikrát spolu byli. Co dělali. Psala si všechno. Měla ho ráda, i když byl starý jako náš otec.“

„A kde je tvůj otec?“

„Opustil nás.“

„To mě mrzí.“

Neodvažoval jsem se zeptat, jestli mi ho dát přečíst. O to větší bylo překvapení, když mi ho strčil skoro pod nos se slovy: „Chcete se podívat?“

„Já nevím,“ váhal jsem.

„Můžete,“ kývl.

Byl to však takový ten rychlý úsměv schovaný za oponou bázně.

„Tedy mi důvěřuješ.“

„A-ano.“

Vzal jsem si deník jeho sestry do ruky. On mlčel a sledoval mě. Pozoroval, co budu dělat. Začal jsem v něm listovat. Bylo to dost podrobné.

„Myslím, že to udělal on,“ řekl.

„Jako co udělal?“

„On jí zabil a někde schoval.“

„Jak to můžeš vědět?“

Chvilí na mě koukal s vytřeštěnými očima a pak znovu spustil.

„Musí za to zaplatit!“

„Proč jsi ten deník nedal policii?“

„Myslivec se odstěhoval. Nikdo neví, kde je.“

„Policie ho najde.“

„Nechtěli se tím už zabývat,“ poznamenal docela zklamaně...

Pak najednou odcházel pryč. Svůj pohled jsem vrátil k zelenému sešitu. Vše se stalo tak rychle, že jsem se zmohl jen na jediné slovo.

„Ne!“

Vykřikl jsem, ale už mu nezabránil, aby přelezl zábradlí a skočil do Labe. Přiběhl jsem okamžitě k místu, kde se to stalo, a pohlédl do řeky, ale neviděl ho.

Zavolal jsem policii a záchranku, ale nepodařilo se ho najít.

Eva Krátká pokyne hlavou.

„Co jste udělal s tím deníkem?“

„Předal jsem ho policii a postaral se o to, aby to někdo znovu prošetřil.“

„Kdy se to stalo?“

„1990.“

„V roce 1985 se ztratí jeho sestra. O pět let později se její bratr rozhodne vzít si život. Proč až po pěti letech?“ přemýšlí Krátká.

„Možná hledal toho Myslivce, když to policie po několika měsících vzdala,“ podotkne patolog.

„Doktore,“ přistoupí Krátká k mrtvole muže. „Co když to nějakým zázrakem ten Albert Kozák před dvaceti pěti roky přežil a vrátil se do města, aby našel vraha své sestry?“

„Přeháníte, nadporučíku.“

„Zkusme připustit, že by se to stalo. Albert Kozák to přežil,“ pokračuje Krátká. „Vrátí se do Litoměřic. Má vousy, je o dvacet pět let starší. Nikdo ho nepozná. Pokud mu neřekne své jméno.“

„Ale kdo by ho chtěl zabít?“

„Ten, kdo zabil jeho sestru a zjistil, že se Albert vrátil,“ odpoví Krátká.

„Musí být starý jako on, možná starší.“

„Ovšem.“

„Vy si myslíte, že ten...“

„...Myslivec?“ přeruší ho Krátká. „On s ní měl milostný poměr. Byla to tajná láska, protože v té době by to někomu určitě mohlo vadit, že sedmnáctiletá dívka se schází se starším mužem. Pokud nezískáme ten deník, nezjistíme, jak moc se milovali. A pokud se Myslivec odstěhoval, nemůžeme si to ověřit od něj.“

„To že se scházeli, by určitě někomu vadilo i dneska,“
poznámená Rajchert.

„Ovšem,“ přikývne Krátká. „Lidé se rádi starají o druhé.“

„Lidé už takoví jsou. Vždycky takoví byli.“

„A mrtvola Alberta Kozáka před dvaceti pěti roky, skončila u
vás na patologii?“

„Ne. V té době jsem ještě nebyl policejním koronerem.“

Aha!

„A doktore, můžete prověřit, jestli Albert Kozák v roce 1990
opravdu zemřel?“

„Co že chcete?“

„Slyšel jste dobře.“

„Je to už 25 let.“

„Ano, já vím. Ale pokud je tohle skutečně Albert Kozák, tak náš
případ sahá do minulosti a já budu muset zjistit vše o zmizení
Vandy Kozákové.“

„Rozumím.“

„Požádám majora Kulhavého, aby mi s tím pomohl.“

„Slyšela jste, že Skalický se probíral.“

„Ano, slyšela,“ odvětlí chladně.

„Nemáte z toho radost?“

„Jsem ráda, že se z toho dostal, ale nemám k němu žádné citové
vazby. Je to jen kolega.“

Doktor Rajchert přikývne. Už to dál nechce komentovat. Její
reakce ho překvapila, i když má v jistém pohledu pravdu. Přišla
z Prahy. Pracovali spolu chvíli. Nemá k němu žádné citové vazby.
Občas je nepřirozeně chladná, pomyslí si vzápětí.

„Půjdu si promluvit s Kulhavým ohledně sestry zavražděného,“
řekne Krátká a odchází.

Hm!

2. Litoměřice, kriminální oddělení, 09:22

Major Kulhavý právě telefonuje, když do jeho kanceláře vstoupí žena v zeleném paletu.

„Rozumím. „

„—“

„Zavolám, pokud něco zjistím.“

Kulhavý zavěsí. Poté položí svůj mobil na stůl.

„Co potřebujete, nadporučíku?“

„Potřebovala bych vytáhnout z archívu jeden případ.“

„Proč?“

„Možná to má souvislost s dnešní obětí na dolním vlakovém nádraží.“

„Jak se jmenuje oběť?“

„Albert Kozák.“

„Kozák, Kozák. To jméno mi nic neříká.“

„Možná Vanda Kozáková.“

„Kdo je to?“

„Jeho nezvěstná sestra.“

„Kde jste k tomu přišla?“

„Doktor Rajchert se trochu rozpovídal.“

„Co vám přesně řekl?“

Krátká ho během několika minut seznámí s obětí, jeho sestrou a jejich příběhem.

„Je to 25 let starý případ.“

„Ano, já vím. Proto mě v archívu odkázali na vás.“

Kulhavý se na chvíli odmlčel.

„Pokusím se to zařídit.“

„Děkuji.“

„Myslíte, že jí ublížil?“

„To právě chci prověřit.“

„Dobře, zařídím to.“

Krátká znovu poděkuje a odchází.

Ω

Pevnost Terezín, 10:15

Eduard Plochýř se zbavuje svého roztrhaného kabátu. U jedné z hradeb má v sudu rozdělaný oheň. Přikládá posbírané kletí a papíry. *Občas si připadám jako uklízeč a ne údržbář*, zakleje v duchu a vhodí do plechové nádoby poslední kus papíru. Poté se vrací za svým kolegou Krejčím.

„Přišel jsi o to nejlepší,“ rýpne si do svého kolegy, který jak se zdá zase přišel do práce pozdě.